

tart i Detrouen, navnlig ved Forordningen af 3die December 1828, ogsaa fremdeles at kunne forandre dette ad den almindelige Lovgivningsvei, uden at der var Anledning til at spørge Compagniet, om det deri vilde samtykke, eller ikke. Det, jeg troer, at vi have med at gjøre, er alene Hensigtsmæssighedsgrunde, om det er hensigtsmæssigt at beskaffe Soasurancerne i Danmark med en Stempletpapirstart, og dernæst, hvorledes Tarten skal være, og endelig, naar det i Almindelighed maatte besvares bekræftende, at den skal være af en vis Størrelse, om hvorvidt der dernæst maatte være Anledning til at fravige det almindeligt Hensigtsmæssige og Rigtige til Fordeel for et Compagnie, som i lang Tid har bestaaet, og som det antages at være af en saa overveiende Vigtighed at bibeholde, at man, for at hjælpe det, vil opoffre en vis Deel af Statens Indtægter, som den ellers kunde have et retfærdigt Kræv paa. Saaledes maa Sagen stilles, troer jeg, og, naar den er stillet saaledes, maa man ligesaaletid have Compagniets Tary, som de private Soasurandeurer i Særdeleshed for Nie. Naar vi discutere denne Sag, discutere vi den som Bestanddele af den lovgivende Magt, fra Lovgivningens Standpunkt, og ikke fra et Standpunkt, hvorfra man mener, at enten den Enes eller den Andens Interesse burde snarest foretrækkes. — Der er tvørigt ogsaa adskillige Dtringer i den ærede Talers Foredrag, som jeg ikke kan undlade at imødegaae, fordi det forekommer mig, at deri ligger noget Mere end det, som der er Spørgsmaal om i nærværende Sag. Naar den ærede Taler saaledes har sagt, at vi være begge enige om, at det var vigtigt, at Soasurancer kunde bestaae her i Landet, men derimod ikke enige med Hensyn til, at det kunde være nødvendigt, at det skete ved Bibeholdelsen af det gamle Compagnie, har den ærede Taler meent, at jeg ikke vilde tage Hensyn til det Historiske, til det, som i lang Tid havde bestaaet, ikke vilde erkjende, at der før 1848 gaves Institutioner, som nok være værd at vedligeholde. Saadanne Slutninger troer jeg ikke, at man er berettiget til at udlede af mit Foredrag. Jeg har udtalt og vil fremdeles vedkjende mig den Sætning, at, naar det cengang er givet, at So-

asurancerne kunne bære en vis Beskatning, kan den Omstændighed, at denne Beskatning kan falde et enkelt Compagnie, om det endog har bestaaet i lang Tid, til Byrde, ikke være for mig afgjørende til at stemme anderledes med Hensyn til Beskatningen, end jeg ellers efter almindelige Regler vil gjøre; men man er ikke berettiget til at forekaste mig, saa at sige — thi det laa i Dtringen —, at jeg ikke skulde være beredt til at anerkjende det Gode i de gamle Institutioner. Det er vist, at jeg erkjender det conservative Elements Betydning i Staten, saagodt som Nogen, men jeg vedgaaer, at jeg ikke lægger Vægt paa at beholde det, som ikke blot er gammelt, men tillige forældet.

Det, hvorom Sagen egentlig dreier sig — for at jeg skal føre Discussionen tilbage til det egentlige Standpunkt af Sagen —, er jo det, om den Beskatning, som i Almindelighed er erkjendt at være mulig, og selv efter de private Asurandeurers eget Udsagn er saa langt fra at være uhensigtsmæssig, at de tværtimod paa det Bestemteste have udtalt sig for den, om denne Beskatning, som der altsaa ikke er den mindste Tvivl om jo maatte anvendes af Lovgivningsmagten i det Dieblik, Sagen var reen, og vi ikke havde en Fortid med Hensyn til Soasurancecompagniet, bør nedsettes i det Hele, eller der kun bør stee en Undtagelse til Fordeel for Soasurancecompagniet, det er det, som det forekommer mig, denne Sag dreier sig om, eller, dersom man ikke vil gjøre en Undtagelse til Fordeel for Compagniet, om man dog, til Fordeel for Compagniet, vil sætte Beskatningen lavere for Asurance, end man ellers kunde finde hensigtsmæssigt. Naaget alle de interessante statistiske Data, som den ærede Taler, der sidst havde Ordet, oplyste om bemeldte Compagnies Forhold, og som jeg meget maa takke ham for, da jeg ikke er saa nøie bekendt med dette Compagnies Forhold, at det har været mig muligt at erholde disse Data, kan jeg nu dog ikke nægte, at deri ikke forekommer mig at ligge noget Bevis for, at Compagniet ikke skulde kunne bære en Afgift, som selve de private Asurandeurer have erkjendt at kunne bæres. Den ærede Taler har heller ikke absolut udtalt sig saaledes, han har selv erkjendt, at det ikke var